Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

15 ноември 2012 година*

Съдържание

I – Правна уредба 4

А – Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации. 4

Б – Обща позиция 2001/931/ОВППС 4

В – Регламент (ЕО) № 2580/2001 6

II – Обстоятелства, предхождащи спора, и спорните актове 7

III – Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение 10

IV – Искания на страните и производството пред Съда 12

V – По жалбите в настоящото производство 13

А – По жалбата на жалбоподателя (C-539/10 P) 13

1. Доводи на страните 13

2. Съображения на Съда 13

Б – По жалбата на Кралство Нидерландия (C-550/10 P) 14

1. Доводи на страните 14

2. Съображения на Съда 16

а) Тълкуване на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 16

б) Изисквания по член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931 18

В – По насрещната жалба, която жалбоподателят твърди, че прави по дело C-550/10 P

VI – По жалбата пред Общия съд 20

* Език на производството: нидерландски.

А – По първото основание 20

Б – По третото основание 21

В – По второто и четвъртото основание 22

1. Доводи на страните 22

2. Съображения на Съда 23

Г – По петото основание 25

1. Доводи на страните 25

2. Съображения на Съда 25

VII – По съдебните разноски 26

„Обжалване — Обща външна политика и политика на сигурност — Борба с тероризма — Ограничителни мерки, насочени срещу определени лица и образувания — Замразяване на средства — Обща позиция 2001/931/ОВППС — Член 1, параграфи 4 и 6 — Регламент (ЕО) № 2580/2001 — Член 2, параграф 3 — Включване и оставяне на организация в списъка на лицата, групите и образуванията, участващи в терористични действия — Условия — Решение, взето от компетентен орган — Отмяна на национална мярка — Жалба за отмяна — Допустимост на жалбата — Право на зачитане на собствеността — Принцип на пропорционалност — Член 253 ЕО — Задължение за мотивиране“

По съединени дела C-539/10 P и C-550/10 P

С предмет две жалби на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, постъпили съответно на 18 и 23 ноември 2010 г.,

Stichting Al-Aqsa (C-539/10 P), установено в Heerlen (Нидерландия), за което се явяват J. G. Uiterwaal и A. M. van Eik, advocaten,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-жа E. Finnegan, както и г-н B. Driessen и г-н R. Szostak, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

подпомаган от:

Кралство Нидерландия, за което се явяват г-жа C. M. Wissels, и г-жа M. Bulterman, в качеството на представители,

Европейска комисия, за която се явяват г-жа S. Boelaert и г-н P. van Nuffel, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

встъпили страни в първоинстанционното производство,

и

Кралство Нидерландия (C-550/10 P), за което се явяват г-жа C. M. Wissels и г-жа M. Noort, в качеството на представители,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Stichting Al-Aqsa, установено Heerlen (Нидерландия), за което се явява A. M. van Eik, advocaat,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-жа E. Finnegan, г-н B. Driessen и г-н R. Szostak, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

Европейска комисия, за която се явяват г-жа S. Boelaert и г-н P. van Nuffel, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-жа R. Silva de Lapuerta, изпълняваща функциите та председател на трети състав, г-н K. Lenaerts, г-н G. Arestis, г-н J. Malenovský и г-н T. von Danwitz (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-жа V. Trstenjak,

секретар: г-н A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 6 юни 2012 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбите си Stichting Al-Aqsa (наричано по-нататък „жалбоподател“) (C-539/10 P) и Кралство Нидерландия (C-550/10 P) искат от Съда да отмени Решение на Общия съд на Европейския съюз от 9 септември 2010 г. по дело Al-Aqsa/Съвет (T-348/07, Сборник, стр. II-4575, наричано по-нататък „обжалваното решение“), с което Общият съд отменя:

— Решение 2007/445/ЕО на Съвета от 28 юни 2007 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания, и за отмяна на решения 2006/379/ЕО и 2006/1008/ЕО (ОВ L 169, стр. 58),

— Решение 2007/868/ЕО на Съвета от 20 декември 2007 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2007/445 (ОВ L 340, стр. 100),

— Решение 2008/583/ЕО на Съвета от 15 юли 2008 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2007/868 (ОВ L 188, стр. 21),

— Решение 2009/62/ЕО на Съвета от 26 януари 2009 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2008/583 (ОВ L 23, стр. 25),

— Регламент (ЕО) № 501/2009 на Съвета от 15 юни 2009 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2009/62 (ОВ L 151, стр. 14)

(наричани заедно по-нататък „спорните актове“) в частите, в които тези актове се отнасят до жалбоподателя.

I – Правна уредба

А– *Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации*

2 На 28 септември 2001 г. Съветът за сигурност на Организацията на обединените нации приема Резолюция 1373 (2001), регламентираща стратегии за борба с тероризма с всички средства, и по-конкретно за борбата с неговото финансиране. Параграф 1, буква в) от тази резолюция по-специално предвижда, че всички държави замразяват незабавно средствата и другите финансови активи или икономически ресурси на лицата, които извършват или възнамеряват да извършат терористични действия, които подпомагат или участват в такива действия, на образуванията, притежавани или контролирани от тях, и на лицата и образуванията, действащи от името или под ръководството на такива лица и образувания.

3 Посочената резолюция не съдържа списък с лицата, спрямо които трябва да се прилагат тези ограничителни мерки.

Б– *Обща позиция 2001/931/ОВППС*

4 За да приложи Резолюция 1373 (2001), на 27 декември 2001 г. Съветът на Европейския съюз приема по-специално Обща позиция 2001/931/ОВППС за прилагането на специални мерки за борба с тероризма (ОВ L 344, стр. 93; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 179).

5 Съгласно член 1, параграф 1 от тази обща позиция тя „се прилага към лицата, групите и [образуванията], участващи в извършването на терористични действия, изброени в приложението“. Параграф 2 от този член определя какво означава „лица, групи и [образувания], участващи в извършването на терористични действия“.

6 Член 1, параграфи 3, 4 и 6 от Обща позиция 2001/931 разпорежда:

„3. За целите на настоящата обща позиция „терористич[но действие]“ означава едно от следните умишлени действия, които могат сериозно да увредят дадена държава или международна организация, като се отчитат тяхната природа и контекст, и които са дефинирани като престъпления по смисъла на националното право, когато са извършени с цел:

i) сериозно заплашване [на] населението; или

ii) неправомерно принуждаване на правителство или международна организация да извърши или да се въздържи от извършването на каквото и да е действие; или

iii) сериозно да дестабилизира или разруши основните политически, конституционни, икономически или социални структури на дадена страна или международна организация, като:

[…]

к) участва в дейността на терористична група, включително чрез предоставянето на информация или на материални средства, или посредством финансирането на дейността ѝ по какъвто и да е начин, със съзнанието, че това участие допринася за [престъпната] дейност на групата.

[…]

4. Списъкът в приложението се изготвя на базата на прецизна информация или [документи от] съответното дело, [от които е видно], че [въз основа на сериозни и убедителни доказателства или улики] е взето решение от компетент[ен орган] по отношение на засегнатите лица, групи или образувания, независимо дали [става въпрос за започване на разследване или наказателно] преследване […] на терористично действие, опит да се извърши, участва или подпомогне такова действие, или [става въпрос за осъждане] за такива [деяния]. Лицата, групите […] или [образуванията], определени от Съвета за сигурност на Обединените нации като свързани с тероризма или срещу които е разпоредено налагането на санкции, могат да бъдат включени в този списък.

За целите на настоящия параграф „компетент[ен орган]“ означава съдеб[ен орган, или ако съдебните органи не са компетентни] в областта, попадаща в обхвата на настоящия параграф, [еквивалентен на тях орган] в тази област.

[…]

6. Имената на лицата и образуванията[, които фигурират] в списъка от приложението[,] се преглеждат през определени интервали от време и поне веднъж на всеки шест месеца, за да се гарантира, че [все още] съществуват основания [за запазването на имената им] в списъка“.

B– *Регламент (ЕО) № 2580/2001*

7 Като счита, че за прилагането на общностно равнище на описаните в Обща позиция 2001/931 са необходими мерки, Съветът приема Регламент (ЕО) № 2580/2001 от 27 декември 2001 година относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания (ОВ L 344, стр. 70; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 169 и поправка в ОВ L 52, 2010 г., стр. 58).

8 Що се отнася до понятието „терористичн[о действие]“, член 1, точка 4 от този регламент препраща към определението, съдържащо се в член 1, параграф 3 от Обща позиция 2001/931.

9 Съгласно разпоредбите на член 2 от Регламент № 2580/2001:

„1. Освен ако не е позволено по смисъла на членове 5 и 6:

а) всички средства, други финансови активи и икономически [ресурси, които се държат, владеят или притежават] от физическо или юридическо лице, група или образувание, [фигуриращо] в списъка, [посочен в] параграф 3, се замразяват;

б) не се предоставят средствата, другите финансови активи и икономически [ресурси], пряко или непряко, на или в полза на физическо или юридическо лице, група или предприятие в списъка, посочен в параграф 3.

2. Освен ако не е позволено по смисъла на членове 5 и 6, се забранява предоставянето на финансовите услуги на или в полза на физическо или юридическо лице, група или образувание в списъка по смисъла на параграф 3.

3. Съветът, действащ единодушно, създава, пре[раз]глежда и изменя списъка на лицата, групите или [образуванията], към които се прилага настоящият регламент, в съответствие с разпоредбите на член 1, параграфи 4, 5 и 6 от Обща позиция 2001/931/ОВППС. Този списък обхваща:

i) физическите лица, [които извършват,] [...] [правят опит] да извършат, участват или [улесняват извършването] на [...] терористичн[о действие];

ii) юридическите лица, групите или образувания[та], [които извършват,] [...] [правят опит] да извършат, участват или [улесняват извършването] на [...] терористичн[о действие];

iii) юридическите лица, групите или образуванията, притежавани или контролирани от едно или повече физически или юридически лица, групи или образувания по смисъла на i) и ii) или

iv) физическите лица, юридическите лица, групите или образуванията, които действат от името на или [по нареждане] на едно или повече физически или юридически лица, групи или образувания по смисъла на i) и ii)“.

10 Първоначално списъкът, предвиден в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 (наричан по-нататък „спорният списък“), е приет с Решение 2001/927/ЕО на Съвета от 27 декември 2001 г. (ОВ L 344, стр. 83) и в него не фигурира името на жалбоподателя.

11 Това име е включено в посочения списък с Решение 2003/480/ЕО на Съвета от 27 юни 2003 г. за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2002/974/ЕО (ОВ L 160, стр. 81).

12 Последващи решения на Съвета оставят жалбоподателя в спорния списък, и по-специално това са:

— Решение 2003/646/ЕО на Съвета от 12 септември 2003 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2003/480 (ОВ L 229, стр. 22),

— Решение 2006/379/ЕО на Съвета от 29 май 2006 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2005/930/ЕО (ОВ L 144, стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., том 18, глава 5, стр.97), както и

— спорните актове.

II – Обстоятелства, предхождащи спора, и спорните актове

13 За да опише първите обстоятелства, предхождащи настоящия спор, точка 1 от обжалваното решение препраща към Решение на Общия съд от 11 юли 2007 г. по дело Al-Aqsa/Съвет (T-327/03), с което Общият съд се произнася по жалбата на жалбоподателя, с която се иска по-специално частична отмяна на Решение 2003/480.

14 От точки 15—21 от това решение става ясно следното:

„15 От преписката е видно, че жалбоподателят е фондация по нидерландското право, основана през 1993 г. Тя се определя като ислямска институция за предоставяне на социална помощ. Тази фондация твърди, че съгласно устройствения ѝ акт целта ѝ е по-специално социална защита и подобряване на условията на живот на палестинците, живеещи в Нидерландия, както и оказване на съдействие на палестинците, които живеят на окупираните от Израел територии. […] Жалбоподателят декларира, че не е част от никоя партия, и твърди, че през 2001—2002 г. е събрал близо един милион евро дарения в Нидерландия.

16 На 3 април 2003 г. нидерландският министър на външните работи, въз основа на Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност и на Sanctiewet 1977 (нидерландски закон от 1977 г. относно санкциите), изменен със закон от 16 май 2002 г., приема Sanctieregeling terrorisme 2003 (постановление за санкции в областта на тероризма от 2003 г., Stcrt. 2003 г., № 68, стр. 11, наричано по-нататък „Sanctieregeling“), с [което] разпорежда по-специално замразяването на всички средства и финансови активи на жалбоподателя.

17. От изложението на мотивите [на] Sanctieregeling е видно, че [последното] е било [прието] в очакване на приемането на общностно решение срещу жалбоподателя на основание Регламент [№ 2580/2001] въз основа на улики за трансфери на средства, извършени от жалбоподателя към организации, които подкрепят тероризма в Близкия изток. В изложението на мотивите [на] Sanctieregeling се уточнява, че [то ще бъде отменено] веднага след влизането в сила на такова общностно решение.

18. Жалбоподателят подава срещу Кралство Нидерландия жалба пред Voorzieningenrechter (наричан по-нататък „съда по обезпеченията“)] с предмет по-специално спиране на изпълнението на мерките, предвидени от Sanctieregeling.

19. С [междинно решение] от 13 май 2003 г. съдът по обезпеченията констатира, че Sanctieregeling се основава главно на официален меморандум от директора на Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst (обща служба по разузнаване и сигурност, наричана по-нататък „AIVD“) до генералния директор по политическите въпроси към нидерландското министерство на външните работи от 9 април 2003 г. […]. Съдът по обезпеченията отбелязва, че този меморандум съдържа само общи твърдения и че липсва

фактическа информация, която да ги подкрепи, […] че нидерландското правителство е предложило да разгледа единствено информацията на AIVD, въз основа на която е бил съставен този меморандум, че жалбоподателят не е оспорил интереса на това правителство да запази поверителността на посочената информация и че освен това е отбелязал своето съгласие за това […]. В това отношение съдът по обезпеченията отбелязва, че е възможно да бъде извършена проверка при условията на поверителност на съответните документи от съда […]по съображения от обществен ред […] При това положение Съдът по обезпеченията разпорежда на нидерландското правителство да му даде възможност да се запознае при условията на поверителност с преписката, съдържаща поверителната информация на AIVD, на която е основан горепосоченият меморандум. Нидерландското правителство изпълнява [това съдебно решение] и на 21 май 2003 г. съдът по обезпеченията се запознава с въпросната преписка на AIVD в помещенията на последната.

20. С [второ обезпечително съдебно решение от 3 юни 2003 г. (наричано по-нататък „обезпечителното съдебно решение“)], съдът по обезпеченията отхвърля жалбата на жалбоподателя. В точка 3.2 от [това решение] въз основа на проведеното от него разследване съдът по обезпеченията достига до заключението, че констатациите на AIVD са достатъчни, за да обосноват извода на тази служба, че от събраните от жалбоподателя средства в Нидерландия са се ползвали организации, свързани с палестинското ислямистко движение Hamas, както и извода, че много от тези свързани с Hamas организации предоставят на разположение средства за извършването или за съдействие при извършването на терористичните действия на Hamas. В точка 3.3 от [същото решение] съдът по обезпеченията добавя, че не е установил нито един факт или обстоятелство, които да докажат, че AIVD е изпълнила неправилно задачата, предоставена ѝ съгласно Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten (Закон за службите по разузнаване и сигурност).

21. Sanctieregeling е [отменено] на 3 август 2003 г. (Stcrt. 2003 г., № 146[, стр. 9])“.

15 На 19 септември 2003г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на Решение 2003/480 и Решение 2003/646 в частите, които се отнасят до него. Предвид факта че в хода на производството тези решения са отменени и заменени с други решения и че жалбоподателят обявява, че изменя своите искания съответно с настъпилата промяна, Общият съд приема, че неговият контрол ще се отнася единствено до решението, което е още в сила към датата на приключване на устното производство, а именно Решение 2006/379. С Решение по дело Al-Aqsa/Съвет, посочено по-горе, Общият съд отменя това решение в частта, в която се отнася до жалбоподателя, с основният мотив, че посоченото решение не е адекватно мотивирано.

16 Последните обстоятелства, предхождащи спора, са обобщени, както следва в точки 3—10 от обжалваното решение:

„3. С писмо от 23 април 2007 г. Съветът […] посочва на жалбоподателя, че по негово мнение мотивите, изтъкнати за първоначалното му включване в [спорния списък], все още са валидни и че следователно възнамерява да запази името му в този списък. Към това писмо е приложено изложение на мотивите, изтъкнати от Съвета. На жалбоподателя е посочено също, че в срок от един месец той може да изпрати на Съвета становището си относно намерението на последния да запази името му в спорния списък и относно изложените в това отношение мотиви, както и всички доказателства в подкрепа на становището.

4. В изложението на мотивите, приложено към посоченото писмо, Съветът отбелязва следното:

„[Жалбоподателят] е учреден през 1993 г. в Нидерландия като фондация по нидерландското право. Той събира средства за някои организации от палестинското движение Hamas, което е включено в списъка на групите, участвали в извършването на терористични действия по смисъла на член 1, параграф 2 от Обща позиция [2001/931]. Много от тези организации предоставят на разположение средства за извършването на терористични [действия] или за улесняване на извършването им. Тези [действия] се обхващат от член 1, параграф 3, [буква] к) от Обща позиция 2001/931 и се извършват за целите, посочени в член 1, параграф 3, [подточки] i) и iii) от споменатата обща позиция.

Следователно [жалбоподателят] попада в приложното поле на член 2, параграф 3, [подточка] ii) от Регламент […] № 2580/2001.

С министерско постановление DJZ/BR/219 03 от 3 април 2003 г. (известно като „Sanctieregeling Terrorisme“), публикувано в нидерландския Staatscourant (официален вестник) на 7 април 2003 г., [нидерландският] министър на външните работи и [нидерландският] министър на финансите решават да замразят всички средства, които принадлежат на [жалбоподателя]. Това решение е потвърдено със съдебно решение LJN AF9389 от 3 юни 2003 г., прието от председателя на гражданската колегия на районния съд в Хага. В това съдебно решение се приема, че [жалбоподателят] трябва да се разглежда като организация, която поддържа Hamas и която позволява на последното да извършва или да улеснява извършването на терористични действия.

Следователно по отношение на [жалбоподателя] е взето решение от компетентен орган по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931.

Съветът е убеден, че мотивите, обосноваващи включването на [жалбоподателя] в [спорния списък], остават валидни.

5. Безспорно е, че така изтъкнатите в изложението на мотивите министерско постановление и съдебно решение са Sanctieregeling и обезпечителното съдебно решение.

6. С писмо от 25 май 2007 г. жалбоподателят представя на Съвета своето становище в отговор. Той критикува както мотивите по същество, изтъкнати от Съвета като обосновка за запазването на името му в спорния списък, така и проведеното от последния производство.

7. На 28 юни 2007 г., […] Съветът приема Решение [2007/445]. С това решение Съветът запазва името на жалбоподателя в спорния списък.

8. Съгласно [съображение 5 от обжалваното решение]:

„Съветът направи изчерпателен преглед на списъка на лицата, групите и образуванията, за които се прилага Регламент […] № 2580/2001, в съответствие с изискванията на член 2, параграф 3 от него. В това отношение той взе предвид забележките и документите, представени му от определени засегнати лица, групи и образувания“.

9. Съгласно [съображение 6 от обжалваното решение]:

„В резултат на този преглед Съветът реши, че лицата, групите и образуванията, изброени в приложението по-долу, са замесени в терористични действия по смисъла на член 1, параграфи 2 и 3 от Обща позиция [2001/931], че по отношение на тези лица, групи и образувания е взето

решение от страна на компетентен орган по смисъла на член 1, параграф 4 от посочената обща позиция, както и че те трябва да продължат да бъдат обект на предвидените от Регламент № 2580/2001 специфични ограничителни мерки“.

10. С писмо на Съвета от 29 юни 2007 г. Решение [2007/445] е съобщено на жалбоподателя. Изложението на мотиви, приложено към това писмо (наричано по-нататък „изложение на мотиви“), е идентично на изложението на мотиви, приложено към писмото на Съвета от 23 април 2007 г. […]“.

III – Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

17 На 12 септември 2007 г. жалбоподателят подава жалба в секретариата на Общия съд с искане той:

— да отмени Решение 2007/445 в частта му, в която се отнася до жалбоподателя;

— да обяви, че Регламент № 2580/2001 не се прилага спрямо него,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

18 Съветът иска Общият съд да отхвърли жалбата като неоснователна в нейната цялост и да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

19 Кралство Нидерландия и Комисията на Европейските общности, които са допуснати да встъпят в производството пред Общия съд, подкрепят исканията на Съвета.

20 Тъй като в хода на съдебното производство Съветът приема решения 2007/868, 2008/583 и 2009/62, както и Регламент № 501/2009, които отменят и заменят, първо, Решение 2007/445, а след това всяко от тези три решения, жалбоподателят последователно иска да му бъде дадена възможност да промени първоначалните си искания, така че предмет на жалбата му да бъде и отмяната на последните, както и на този регламент в частите, в които тези актове се отнасят до него. В точки 31—45 от обжалваното съдебно решение Общият съд допуска тези искания.

21 В подкрепа на исканията си жалбоподателят изтъква по същество пет основания. Първото е изведено от нарушение на член 1, параграфи 1, 2 и 4 от Обща позиция 2001/931 и на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001. Второто е изведено от нарушение на принципа на пропорционалност. Третото е изведено от нарушение на член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931, на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и от съществено процесуално нарушение. Четвъртото основание е изведено от нарушение на основното право мирно да се ползва от своята собственост. На последно място, петото основание е изведено от нарушение на предвиденото в член 253 ЕО задължение за мотивиране.

22 Общият съд първо разглежда първото основание, което се подразделя на четири части, изведени съответно от това, че жалбоподателят не е лице, група или образувание по смисъла на член 1, параграф 2 от Обща позиция 2001/931, от това, че никакъв компетентен орган не е взел решение по отношение на него по смисъла на параграф 4 от този член, от това, че не е доказано, че жалбоподателят е имал намерение да улесни извършването на терористични действия, и накрая, от това, че жалбоподателят не може да продължава да се разглежда като съдействащ за извършването на подобни действия.

23 Общият съд отхвърля всички тези части като необосновани.

24 Що се отнася до втората част на първото основание, Общият съд по-специално констатира, в точки 97—102 от обжалваното съдебно решение, като има предвид контекста и целта на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, че тази разпоредба не изисква националното „решение“ да се вписва в рамките на наказателно производство stricto sensu. Според Общия съд е необходимо само това решение да бъде част от национална процедура, с която пряко и основно се цели налагането спрямо заинтересованото лице на превантивна или репресивна мярка в контекста на борбата с тероризма и предвид участието му в същия. В случая обезпечителното съдебно решение се вписва достатъчно пряко в национална процедура, с която основно се цели налагането на икономическа санкция срещу жалбоподателя, а именно замразяване на средствата му, извършено със самото Sanctieregeling, предвид участието на това лице в терористична дейност.

25 От това в точки 104 и 105 от обжалваното съдебно решение Общият съд стига до извода, че с оглед на съответното национално законодателство обезпечителното съдебно решение, разглеждано заедно с Sanctieregeling, явно е решение на компетентен орган, което отговаря на дефиницията по член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 и при това положение по принцип може да обоснове като такова приемането на мярка за замразяване на средства на жалбоподателя на основание член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001.

26 Що се отнася до третата част на първото основание, в точка 127 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че предвид междинното съдебно решение от 13 май 2003 г. и обезпечителното съдебно решение, без да допуска грешка в преценката, Съветът е можел да приеме, че жалбоподателят е знаел, по смисъла на член 1, параграф 3, буква к) от Обща позиция 2001/931, че дейността му по събиране и предоставяне на разположение на средства ще допринесе за престъпните дейности на терористична група, в конкретния случай Hamas. Според точка 128 от обжалваното съдебно решение фактическите констатации и преценките, направени от съда по обезпеченията от меморандума на AIVD и от материалите по преписката, които го подкрепят, разкриват, че този съд явно е бил убеден, че жалбоподателят е знаел за крайното предназначение за използване на средствата му за терористични цели.

27 Накрая Общият съд разглежда третото основание, което той приема. С него жалбоподателят твърди, че Съветът изобщо не е преразгледал възможността той да остане в спорния списък и че по този начин Съветът е нарушил член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931, член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и е допуснал съществено процесуално нарушение.

28 След като в точки 161—169 от обжалваното решение напомня своята практика относно значението на последващото развитие на въпросното национална процедура, когато се преценява дали дадено лице да остане в спорния списък съгласно член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931, в точка 172 от това решение Общият съд приема, че от отмяната на Sanctieregeling в нидерландския правен ред обезпечителното съдебно решение, което образува заедно с посоченото постановление неразделно цяло, не може да продължи валидно да служи за основание на общностна мярка за замразяване на средствата на жалбоподателя.

29 В точки 173—180 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че тъй като поради отмяната му Sanctieregeling окончателно е спряло да поражда каквото и да било правно действие, същото неизбежно трябва да се отнася и до правното действие на обезпечителното съдебно решение, което просто отказва временно да спре действието на Sanctieregeling и което съдържа само временна преценка. Няма значение фактът, че жалбоподателят не е обжалвал обезпечителното съдебно решение, нито че не е подал жалба по същество. Следователно Съветът превишава границите на правото си на преценка, като запазва неограничено дълго името на жалбоподателя в спорния списък при периодичното преразглеждане на неговата ситуация.

30 В точки 183 и 184 от обжалваното решение Общият съд стига до извода, че тъй като третото основание е обосновано, спорните актове трябва да се отменят, без да се налага да се разглеждат останалите основания и доводи на жалбоподателя, и затова не е необходимо произнасяне и по искането за обявяване на Регламент № 2580/2001 за незаконосъобразен на основание член 241 ЕО.

31 В диспозитива на обжалваното съдебно решение Общият съд, от една страна, отменя спорните актове в частите, в които се отнасят до жалбоподателя, а от друга страна, отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

IV – Искания на страните и производството пред Съда

32 Със своята жалба по дело C-539/10 P жалбоподателят иска Съдът:

— да отмени обжалваното съдебно решение, доколкото от името на жалбоподателя основания и доводи са насочени срещу мотивите на това съдебно решение, и като се произнесе отново, да уважи отправените от жалбоподателя в първоинстанционното производство искания, като се коригират основанията на обжалваното съдебно решение, както и

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски в производствата пред двете инстанции.

33 Съветът иска от Съда:

— главно, да обяви жалбата по настоящото производство за недопустима,

— при условията на евентуалност да отхвърли тази жалба като неоснователна,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

34 Главното искане на Кралство Нидерландия е Съдът да обяви подадената от жалбоподателя в настоящото производство жалба за недопустима, а при условията на евентуалност — да отхвърли наведените от жалбоподател основания.

35 Комисията иска от Съда да обяви за недопустима подадената от жалбоподателя жалба.

36 Със своята жалба по дело C-550/10 P, Кралство Нидерландия иска от Съда да отмени обжалваното съдебно решение, да върне делото на Общият съд и да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

37 В писмения си отговор на посочената жалба жалбоподателят иска от Съда:

— да отхвърли жалбата, подадена от Кралство Нидерландия,

— да отмени обжалваното съдебно решение, доколкото от името на жалбоподателя основания и доводи са насочени срещу мотивите на това съдебно решение, и като се произнесе отново, да уважи отправените от жалбоподателя в първоинстанционното производство искания, като се коригират основанията на обжалваното съдебно решение, както и

— да осъди Кралство Нидерландия да заплати съдебните разноски в настоящото производство и да потвърди постановеното от Общият съд в обжалваното съдебно решение, с което тази държава е осъдена да заплати съдебните разноски.

38 Комисията иска от Съда да обяви подадената от Кралство Нидерландия жалба за основателна, да отмени обжалваното съдебно решение и да върне делото на Общият съд.

39 С Определение на председателя на Съда от 4 февруари 2011 г. дела C-539/10 P, и C-550/10 P са съединени за целите на писмената и устната фаза на производството и с оглед на постановяването на решението.

V – По жалбите в настоящото производство

A– *По жалбата на жалбоподателя (C-539/10 P)*

1. Доводи на страните

40 Жалбоподателят поддържа, че неговата жалба е допустима, макар да цели отмяната на отделни части от обжалваното съдебно решение. Всъщност това съдебно решение съдържало някои съображения с преюдициален характер. Ако Кралство Нидерландия приеме, в съответствие с посочените съображения, ново министерско постановление, което след това Съветът да използва, за да включи отново името на жалбоподателя в спорния списък, отново би трябвало да бъде водено дълго и скъпоструващо производство. Освен това в рамките на такова производство жалбоподателят рискувал да изгуби възможност да навежда основанията, отхвърлени от Общият съд в обжалваното съдебно решение поради силата на пресъдено нещо.

41 В писмения си отговор жалбоподателят допълва, че исканията му са частично отхвърлени в първоинстанционното производство по смисъла на член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз. Всъщност той искал Общият съд не само да отмени спорните актове, но и да постанови, че за него не се е прилага Регламент № 2580/2001, който е в основата на тези актове. Общият съд уважил само първата част от неговото искане, като отхвърлил жалбата в останалата ѝ част. Освен това отхвърлянето на първото основание като необосновано било определящо за отхвърлянето на жалбата в останалата ѝ част. Само съдебно решение относно приложимостта на самия Регламент № 2580/2001 би обхванало подобни бъдещи решения за замразяване на средства и само с такова съдебно решение би се избегнала необходимостта от ново подаване на жалби за отмяна на такива решения, които впрочем били възможни.

42 Съветът, Кралство Нидерландия и Комисията твърдят, че жалбата на жалбоподателя е недопустима, като изтъкват по-специално, че тя е насочена не срещу диспозитива на обжалваното съдебно решение, а срещу неговите мотиви и че не е налице отхвърляне на исканията на жалбоподателя от Общия съд по смисъла на член 56 от Статута на Съда.

2. Съображения на Съда

43 Съгласно разпоредбите на член 113, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда, приложим към момента на подаване на жалбата, предмет на исканията в нея е отмяна, изцяло или частично, на решение на Общия съд.

44 В настоящия случай обаче предмет на жалбата на жалбоподателя е не отмяната, макар и частична, на обжалваното съдебно решение, а именно на неговия диспозитив (вж. в този смисъл Решение от 5 юли 2011 г. по дело Edwin/СХВП, C-263/09 P, Сборник, стр. I-5853, точки 83—85 и Решение от 21 декември 2011 г. по дело Iride/Комисия, C-329/09 P, точка 48), а само промяна на някои от неговите мотиви, както самият жалбоподател признава това в своята жалба.

45 Всъщност, що се отнася до искането за отмяна на спорните актове, жалбоподателят е спечелил делото в първоинстанционното производство въз основа на третото си основание и цели само замяна на мотивите, що се отнася до две части на първото основание, които Общият съд отхвърля.

46 Освен това, що се отнася до искането за обявяване на неприложимостта на Регламент № 2580/2001, отхвърлено от Общия съд съгласно точка 2 от диспозитива на обжалваното решение, налага се изводът, че жалбоподателят само е подчертал това обстоятелство в мотивите на своя писмен отговор, без да поиска отмяната на тази част от диспозитива на обжалваното съдебно решение.

47 При тези обстоятелства жалбата е недопустима.

48 Този извод не може да бъде опроверган въз основа на доводите на жалбоподателя, основани на силата на пресъдено нещо.

49 Всъщност силата на пресъдено нещо обхваща само мотивите на съдебното решение, които са необходимата основа на неговия диспозитив и поради това са неразривно свързани с него (вж. Решение от 14 септември 1999 г. по дело Комисия/AssiDomän Kraft Products и др., C-310/97 P, Recueil, стр. I-5363, точка 54, Решение от 1 юни 2006 г. по дело P&O European Ferries (Vizcaya) и Diputación Foral de Vizcaya/Комисия, C-442/03 P и C-471/03 P, Recueil, стр. I-4845, точки 44 и 47 и Решение от 19 април 2012 г. по дело Artegodan/Комисия, C-221/10 P, точка 87). В настоящия случай обаче само мотивите, свързани с третото основание, наведено в първоинстанционното производство и счетено за основателно от Общият съд, са неразривно свързани с отмяната на спорните актове, постановена в точка 1 от диспозитива на обжалваното съдебно решение.

50 От гореизложеното следва, че подадената от жалбоподателя жалба трябва да бъде обявена за недопустима.

Б– *По жалбата на Кралство Нидерландия (C-550/10 P)*

1. Доводи на страните

51 Със своето единствено основание Кралство Нидерландия упреква Общия съд, че е тълкувал неправилно член 1, параграфи 4 и 6 от Обща позиция 2001/931 и член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, като е приел, че след отмяната на Sanctieregeling обезпечителното съдебно решение не може вече да служи като основание за включването на жалбоподателя в спорния списък.

52 На първо място, Общият съд тълкувал неправилно член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, като в точки 85—87 от обжалваното решение приел обезпечително съдебно решение, заедно със Sanctieregeling, за „решение, взето от компетентен орган“.

53 Всъщност това съдебно решение отговаряло на точните критерии, формулирани от Общия съд (Решение на Общия съд от 30 септември 2009 г. по дело Sison/Съвет, T-341/07, Сборник, стр. II-3625, точка 111), според които дадено решение трябва да бъде част от национална процедура, с която пряко и основно се цели налагането спрямо заинтересованото лице на превантивна или репресивна мярка в контекста на борбата с тероризма и предвид участието му в такава дейност. Решението на съда по обезпеченията по повод участието на жалбоподателя във финансирането на тероризма представлявало основната част от неговото решение, което освен това било постановено в рамките на национална процедура, целяща налагането спрямо жалбоподателя на превантивна или репресивна мярка в контекста на борбата с тероризма.

54 На второ място, в точки 172 и 180 от обжалваното решение Общият съд тълкувал неправилно задълженията на Съвета при периодичното преразглеждане по член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931, когато от отмяната на Sanctieregeling автоматично заключил, че оставането на жалбоподателя в спорния списък вече не е обосновано.

55 Макар тази отмяна да представлява обстоятелство, което трябва да бъде взето предвид при периодичното преразглеждане, Съветът трябвало също така да отчете и причината за посочената отмяна. В случая тя произтичала не от убеждението, че вече не е необходима мярка за замразяване на средствата на жалбоподателя, а от желанието да се избегне припокриване на националната мярка и общностния регламент, както е посочено в изложението на мотивите на министерското постановление за отмяна на Sanctieregeling. При тези обстоятелства Съветът имал право да не стигне автоматично от отмяната на Sanctieregeling до извода, че жалбоподателят вече не следва да бъде в спорния списък.

56 Комисията поддържа позицията на Кралство Нидерландия, като допълва, че от мотивите на спорните актове може да се заключи, че Съветът счита само обезпечителното съдебно решение за „решение, взето от компетентен орган“. Във всеки случай следвало да се има предвид твърдението на Съвета в рамките на производството пред Общия съд, според което Съветът е основал спорните актове само върху обезпечителното съдебно решение.

57 Освен това Комисията подчертава, че в обезпечителното съдебно решение въпросът дали жалбоподателят е участвал в терористични дейности, не бил поставен само допълнително и инцидентно. За да може да реши дали да постанови спиране на изпълнението на Sanctieregeling, съдът по обезпеченията трябвало да разгледа основния въпрос — което впрочем той е направил — дали съществуват достатъчно улики, за да се приеме, че жалбоподателят е събирал средства в полза на организации, свързани с Hamas, които предоставят средства за извършването на терористични действия или за улесняване на извършването им.

58 Накрая, Общият съд приложил неправилно член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931, тъй като не взел предвид нито мотивите за отмяната на Sanctieregeling, нито факта, че жалбоподателят не е обжалвал обезпечителното съдебно решение, нито е подал жалба по същество.

59 За сметка на това жалбоподателят счита, от една страна, че самото обезпечително съдебно решение не отговаря на специфичните критерии, зададени от Общия съд, за да е налице решение по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931. В частност не ставало дума за национална процедура, с която пряко и основно се цели налагането спрямо заинтересованото лице на превантивна или репресивна мярка. Съдът по обезпеченията имал само ограничени правомощия. Неговото решение имало само временен характер и не можел да приема установително решение. Задачата му по необходимост била сведена само до установяване на равновесие между интересите на страните по конкретния въпрос. Отхвърлянето от този съд на иска на жалбоподателя, предявен, за да се забрани на Кралство Нидерландия да оставя в сила мярката, с която се замразяват неговите активи, следователно не означавало одобряване на извършваните от тази държава членка противозаконни действия.

60 От друга страна, жалбоподателят подчертава решаващото значение, признато на националното решение по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 в рамките на приемането на решение, което оставя дадено лице в спорния списък. Тълкуването на Кралство Нидерландия давало на Съвета свобода, която не била съвместима нито със силно вредоносния характер на замразяването на средствата, нито със съдебната защита.

2. Съображения на Съда

61 Със своето единствено основание Кралство Нидерландия по същество поддържа, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че след отмяната на Sanctieregeling в националното право вече не съществува „субстракт“, който надлежно да обосновава оставането на жалбоподателя в спорния списък.

62 С оглед произнасяне по обосноваността на това основание следва да се провери дали Общият съд правилно е постановил, че спорните актове са приети въз основа на прецизна информация или документи от съответното дело, от които е видно, че по отношение на жалбоподателя компетентен орган е взел решение, отговарящо на дефиницията по член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, но че отмяната на Sanctieregeling изключва оставянето на жалбоподателя в спорния списък.

63 За тази цел следва да се тълкува член 1, параграфи 4 и 6 от Обща позиция 2001/931, към който препраща член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, като се вземе предвид не само неговият текст, но и контекстът му и целите на правната уредба, от която той е част (вж. по-специално Решение от 19 септември 2000 г. по дело Германия/Комисия, C-156/98, Recueil, стр. I-6857, точка 50, Решение от 7 октомври 2010 г. по дело Lassal, C-162/09, Сборник, стр. I-9217, точка 49, както и Решение от 25 октомври 2011 г. по дело eDate Advertising и Martinez, C-509/09 и C-161/10, Сборник, стр. I-10269, точка 54). След това трябва да се вземат предвид особеностите на настоящото дело.

а) Тълкуване на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931

64 Що се отнася преди всичко до текста на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, той предвижда, че списъкът се изготвя въз основа на прецизна информация или документи от съответното дело, от които е видно, че въз основа на сериозни и убедителни доказателства или улики е взето решение от компетентен орган по отношение на засегнатите лица, групи или образувания, независимо дали става въпрос за започване на разследване или наказателно преследване на терористично действие, опит да се извърши, да се участва във или да се подпомогне такова действие, или става въпрос за осъждане за такива деяния.

65 Съгласно второ изречение от първа алинея на посочения параграф 4 лицата, групите или образуванията, определени от Съвета за сигурност на Обединените нации като свързани с тероризма или срещу които е разпоредено налагането на санкции, могат да бъдат включени в посочения списък.

66 В съответствие с втора алинея на същия параграф 4 за целите на същия параграф „компетентен орган“ означава съдебен орган или, ако съдебните органи не са компетентни в областта, попадаща в обхвата на настоящия параграф, еквивалентен на тях орган в тази област.

67 Що се отнася, на следващо място, до основната цел и предмета на Регламент № 2580/2001, както и на Обща позиция 2001/931, от техните съображения произтича, че това са да се борят с международния тероризъм, като го откъснат от неговите финансови ресурси чрез замразяването на средствата и икономическите ресурси на физическите лица или образуванията, които са заподозрени в участие в свързани с него дейности (вж. в този смисъл Решение от 3 септември 2008 г. по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, Сборник, стр. I-6351, точки 169 и 222 относно специфичните ограничителни мерки срещу някои лица и образувания, свързани с Осама бин Ладен, с мрежата на Ал-Кайда и с талибаните). Ето защо целта на тези актове не е да съпътстват и подкрепят националните наказателни производства, а да предотвратят извършването на нови терористични действия.

68 По-нататък, от посочването на национално решение, както и от споменатите „прецизна информация“ и „сериозни и убедителни доказателства или улики“ следва, че член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 има за цел да защити засегнатите лица, като гарантира, че тяхното включване в спорния списък се извършва само въз основа на достатъчно солидна фактическа база и че посочената обща позиция се стреми да постигне тези цели, като прибягва до изискването за решение, взето от национален орган.

69 Всъщност, тъй като самият Европейски съюз не разполага с възможност да провежда разследвания относно участието на дадено лице в терористични действия, посоченият способ служи да установи наличието на сериозни и убедителни доказателства или улики за участието на засегнатото лице в терористични дейности, които националните органи са счели за надеждни и въз основа на които са предприели най-малкото мерки за разследване, без изискване националното решение да е придобило особена правна форма или пък да е публикувано или обявено.

70 Посочената защита на засегнатите лица обаче не е поставена под въпрос, ако взетото от националния орган решение е част не от процедура, чиято цел е да наложи наказателни санкции, а се вписва в производство, чийто предмет са превантивни мерки. В това отношение следва да се има предвид фактът, че член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 посочва „започване на разследване или наказателно преследване“, без обаче да уточнява естеството или характера на предвидените разследвания или наказателни преследвания.

71 Посочената защита на засегнатите лица е осигурена и когато взетото от националния орган решение е не такова за започване на разследване, а решение, което се основава на установеното при разследване, като налага превантивна мярка на засегнатото лице, без да е налице наказателно осъждане.

72 Този извод се потвърждава от напомненото в точка 65 от настоящото решение обстоятелство, че включването в спорния списък може да се основава и на санкция, разпоредена от Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации. Всъщност, доколкото такива санкции поначало нямат наказателен характер, замразяване на средства като наложеното в настоящия случай от Sanctieregeling е съвсем сходно на санкция, решението за която е взел посоченият Съвет за сигурност.

73 От гореизложеното следва, че член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 позволява на Съвета да се основе на решение, което след разследване на участието на засегнатото лице във финансирането на терористични дейности налага превантивни мерки като замразяване на средства.

74 Освен това в случая данните на AIVD относно оказваното от жалбоподателя финансово съдействие на терористичните дейности на Hamas, въз основа на които е прието Sanctieregeling, са счетени за надеждни не само от двамата министри, отговорни за приемането на Sanctieregeling, но също и от съда по обезпеченията, след като се е запознал с поверителната преписка на AIVD.

75 По-нататък Sanctieregeling е прието от компетентен орган по смисъла на член 1, параграф 4, втора алинея от Обща позиция 2001/931.

76 Всъщност то е прието от нидерландския министър на външните работи, съгласувано с министъра на финансите, в съответствие със Закона за санкциите от 1977 г. (Sanctiewet 1977 г. Stb. 1980 г., № 93 и № 170), изменен със Закона от 16 май 2002 г. (Stb. 2002 г., № 270). Посоченият закон оправомощава тези органи да замразяват средства на лица и образувания, по-специално в рамките на изпълнението на резолюции на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации относно борбата срещу тероризма. Както Общият съд

правилно констатира в точка 91 от обжалваното съдебно решение, не се твърди, че акт като Sanctieregeling е от компетентността на съдебните органи, освен в случай на съдебен контрол върху неговата законосъобразност.

77 От гореизложеното следва, че Общият съд е имал основание да приеме, че Съветът е разполагал с прецизна информация и документи от преписка, от които е видно, че по отношение на жалбоподателя компетентен орган е взел решение, отговарящо на дефиницията по член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931.

б) Изисквания по член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931

78 Съгласно член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931 „имената на лицата и образуванията[, които фигурират] в списъка от приложението[,] се преглеждат през определени интервали от време и поне веднъж на всеки шест месеца, за да се гарантира, че [все още] съществуват основания [за запазването на имената им] в списъка“.

79 За да се преценят евентуалните последици от отмяната на Sanctieregeling върху решенията, които Съветът е приел в съответствие с посочената разпоредба, следва да се напомни, че в текста на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 се посочва решение, взето от национален орган, което изисква наличието на прецизна информация и документи от преписка, от които да е видно, че е взето такова решение.

80 Нито от този текст, нито от текста на член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931 следва, че освен това условие, взетото в миналото решение трябва непременно да е още в сила или да произвежда правно действие към момента, в който Съветът решава дали да остави дадено лице в спорния списък.

81 Освен това следва да се има предвид изложената в точка 68 от настоящото решение функция на посочването на национално решение, която е да гарантира, че решението на Съвета е взето въз основа на достатъчно солидна фактическа база, която му дава възможност да заключи, че ако не се вземат блокиращи мерки, е налице опасност засегнатото лице да продължи своето участие в терористични дейности.

82 При тези обстоятелства въпросът, който е от значение, когато се преразглежда оставането на дадено лице в спорния списък, е дали от включването на името на това лице в посочения списък или от последното му преразглеждане фактическото положение се е променило, така че да не позволява вече да се направи същият извод за участието на въпросното лице в терористични дейности.

83 В настоящия случай обаче отмяната на Sanctieregeling по никакъв начин не се основава на възникването на нови факти или доказателства, че жалбоподателят вече не участва във финансирането на тероризма или на промяна на преценката за такова участие от компетентните национални органи.

84 Единствената причина, която обосновава посочената отмяна, е целта да се избегне припокриване между националната мярка за замразяване на средства, наложена с Sanctieregeling, и мярката за замразяване на средства, предвидена на равнището на Съюза от Регламент № 2580/2001, след включването на жалбоподателя в спорния списък. Тази цел следва от изложението на мотивите на министерското постановление за отмяна на Sanctieregeling. Тя се потвърждава от факта, че тази отмяна е извършена ex nunc, без обратно действие, и че в изложението на мотивите на Sanctieregeling (Stcrt. 2003 г., № 68, стр. 11) вече е известена неговата отмяна веднага след влизането в сила на общностно решение за замразяване на средства.

85 Ето защо единствената цел на посочената отмяна е спазването на член 288, параграф 2 ДФЕС, който предвижда, че регламентът на Съюза е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всички държави членки, което по принцип изключва, съгласно трайно установената съдебна практика, приемането или оставянето в сила на успоредни национални разпоредби.

86 Всъщност Съдът уточнява, че пряката приложимост на регламентите изключва, освен ако не е предвидено друго, възможността държавите членки да приемат вътрешни разпоредби, които засягат обхвата на самия регламент (вж. в този смисъл Решение от 18 февруари 1970 г. по дело Bollmann, 40/69, Recueil, стр. 69, точка 4 и Решение от 18 юни 1970 г. по дело Waren-Import-Gesellschaft Krohn, 74/69, Recueil, стр. 451, точки 4 и 6).

87 Освен това Съдът потвърждава, че съгласно произтичащите от Договора за ФЕС задължения, които с ратифицирането му държавите членки са поели, те са длъжни да не възпрепятстват присъщото на регламентите непосредствено действие, като се има предвид, че стриктното спазване на това задължение е абсолютно необходимо условие за едновременното и еднакво прилагане на регламентите в целия Съюз (вж. в този смисъл Решение от 10 октомври 1973 г. по дело Variola, 34/73, Recueil, стр. 981, точка 10, Решение от 31 януари 1978 г. по дело Zerbone, 94/77, Recueil, стр. 99, точки 24 и 25 и Решение от 28 март 1985 г. по дело Комисия/Италия, 272/83, Recueil, стр. 1057, точка 26). В частност държавите членки не могат да приемат акт, с който ще прикрият от правните субекти общностния характер на правна норма и произтичащите от нея последици (вж. Решение по дело Variola, посочено по-горе, точка 11, Решение по дело Zerbone, посочено по-горе, точка 26, Решение от 14 октомври 2004 г. по дело Комисия/Нидерландия, C-113/02, Recueil, стр. I-9707, точка 16 и Решение от 21 декември 2011 г. по дело Danske Svineproducenter, C-316/10, Сборник, стр. I-13721, точка 41).

88 Замразяване на средства обаче, наложено с национални разпоредби, чийто обект е лице, средства на което са замразени и с регламент на Съюза, може да засегне обхвата на този регламент по-специално поради факта че определянето на средствата, засегнати от замразяването, както и правилата относно разрешаването по изключение на използването на замразени средства за определени разходи, предвидени в членове 5 и 6 от Регламент № 2580/2001, могат да бъдат различни на национално равнище и на равнище на Съюза.

89 При тези обстоятелства и предвид текста и целта на член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931, както са изложени в точки 78—82 от настоящото решение, отмяната на Sanctieregeling не е достатъчна, за да превърне оставането на жалбоподателя в спорния списък в несъвместимо с параграфи 4 и 6 от посочения член 1.

90 Освен това от обжалваното съдебно решение не следва, че съществуват косвени доказателства, които сочат, че след приемането на Sanctieregeling фактическото положение или преценката на това положение от страна на националните органи се е променила, що се отнася до участието на жалбоподателя във финансирането на терористични дейности. Жалбоподателят не твърди и че Общият съд не е взел предвид такива косвени доказателства.

91 От гореизложеното следва, че Общият съд допуска грешка при тълкуването на член 1, параграфи 4 и 6 от Обща позиция 2001/931, като приема, че след отмяната на Sanctieregeling вече не съществува „субстракт“ в националното право, който надлежно да обосновава оставането на жалбоподателя в спорния списък, без да вземе предвид в необходимата степен причината за посочената отмяна.

92 Следователно единственото повдигнато от Кралство Нидерландия правно основание е обосновано, така че обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено.

B– *По насрещната жалба, която жалбоподателят твърди, че прави по дело C-550/10 P*

93 Представеният от жалбоподателя писмен отговор по дело C-550/10 P е озаглавен още и „насрещна жалба“.

94 Както обаче следва по-специално от член 117, параграф 2 от Процедурния правилник, насрещната жалба изисква страната, която се позовава на нея, да иска отмяна, изцяло или частично, на обжалваното съдебно решение по съображение, което не е посочено в жалбата (вж. Решение от 10 юли 2008 г. по дело Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, Сборник, стр. I-4951, точка 186), независимо от нейното наименование.

95 В настоящия случай обаче, както правилно отбелязва Комисията, се налага изводът, че текстът на посочения писмен отговор се свежда до обяснение на причините, поради които според жалбоподателя двете части на основанието, наведено от Кралство Нидерландия, не могат да бъдат уважени. За сметка на това не са посочени никакви мотиви в подкрепа на насрещна жалба. В това отношение не е достатъчно в увода на писмения отговор да се иска съдържанието на жалбата по дело C-539/10 P да се счита за повторена и включена в този писмен отговор.

96 При тези обстоятелства насрещната жалба на жалбоподателя следва да се обяви за недопустима.

VI – По жалбата пред Общия съд

97 В съответствие с член 61, първа алинея, второ изречение от Статута на Съда при отмяна на обжалваното съдебно решение той може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това.

98 В настоящия случай Съдът счита, че фазата на производството по обжалване на спорните актове по повод подадената от жалбоподателя жалба му позволява да постанови сам окончателно решение по делото.

99 Следва да се напомни, че жалбоподателят навежда по същество пет основания.

A– *По първото основание*

100 Първото основание, изведено от нарушение на член 1, параграфи 1, 2 и 4 от Обща позиция 2001/931 и член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, се подразделя на четири части, напомнени в точка 22 от настоящото решение.

101 В самото начало следва да се отбележи, че Общият съд е отхвърлил всички тези части и че в своята жалба жалбоподателят оспорва само отхвърлянето на втората и третата част. Така жалбоподателят вече не иска отмяната на спорните актове въз основа на доводите, наведени първоначално с първата и четвъртата част на неговото първо основание. Следователно тези части не трябва да бъдат разглеждани.

102 Втората част на първото основание на жалбоподателя е изведена от твърдението, че няма компетентен орган, който да е взел решение по отношение на него по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931. В това отношение жалбоподателят поддържа по-специално, че нито Sanctieregeling, нито обезпечителното съдебно решение попадат в обхвата на някоя от категориите решения, посочени в тази разпоредба.

103 Тази част не е обоснована. Всъщност от точки 64—77 на настоящото съдебно решение следва, че Съветът е разполагал с прецизна информация и с документи от преписка, от които е видно, че по отношение на жалбоподателя компетентен орган е взел решение, отговарящо на дефиницията по член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931.

104 Що се отнася до твърдението на Съвета, съдържащо се в неговата писмена защита пред Общия съд, според която спорните актове са били основани само на обезпечителното съдебно решение, следва да се напомни функцията на посочването на националното решение в член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, която функция се състои в това да установи наличието на сериозни и убедителни доказателства или улики относно участието на засегнатото лице в терористични дейности, които доказателства или улики националните органи са счели за надеждни. Освен това в изложението на мотивите, изпратено на два пъти на жалбоподателя с писма от 23 април и 29 юни 2007 г., се посочва Sanctieregeling. При тези обстоятелства посоченото твърдение на Съвета представлява само един довод, наведен в подкрепа на неговите искания, който не би могъл да обвърже Съда при неговата преценка на законосъобразността на спорните актове (вж. по аналогия Решение от 21 септември 2010 г. по дело Швеция и др./API и Комисия, C-514/07 P, C-528/07 P и C-532/07 P, Сборник, стр. I-8533, точка 65).

105 С третата част на първото основание жалбоподателят поддържа, че нито изложението на мотивите, нито обезпечителното съдебно решение, нито Sanctieregeling, нито дори меморандумът на AIVD разкриват каквато и да било форма на намерение, вина или знание у него относно съдействието за извършване на терористични дейности. Доказването на тези обстоятелства обаче, което според него е задължение на Съвета, било определящо за целите на прилагане на Обща позиция 2001/931 и на Регламент № 2580/2001. Съветът допуснал явна грешка в преценката, като е предположил, че той е знаел, че някои организации, на които са извършвани дарения, са свързани с Hamas и че тези организации използват на свой ред така предоставените средства за извършване на терористични атентати.

106 В това отношение от характерните за настоящия случай обстоятелства, описани правилно в точки 128—132 от обжалваното съдебно решение, следва, че без да допуска грешка в преценката, Съветът е имал право да приеме, че жалбоподателят е знаел по смисъла на член 1, параграф 3, буква k) от Обща позиция 2001/931, че дейността му по събиране и предоставяне на разположение на средства допринася за извършването на терористична дейност.

107 При тези обстоятелства, третата част на първото основание и следователно посоченото основание в неговата цялост трябва да бъдат отхвърлени като необосновани.

Б– *По третото основание*

108 Третото основание е изведено от нарушение на член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931, на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и от съществено процесуално нарушение. С това основание жалбоподателят твърди, че Съветът изобщо не е проверил дали продължават да са налице мотивите, обосновали първоначалното решение за замразяване на средства, и дали е уместно оставянето му в спорния списък, и че по този начин Съветът е допуснал съществено процесуално нарушение.

109 Жалбоподателят поддържа, че вече не разполага с никакво средство, с което да накара нидерландския съд да упражни контрол върху фактическата точност или неточност на обвиненията, отправени от AIVD през 2003 г., а още по-малко — върху актуалното състояние на организациите, на които е предало средствата. Освен това Съветът не взел предвид адекватно обстоятелството, че Sanctieregeling и обезпечителното съдебно решение не са довели

до започването на никакво разследване или наказателно преследване спрямо жалбоподателя в Нидерландия, макар Sanctieregeling да е било отменено наскоро след приемането на първата общностна мярка за замразяване на средствата му.

110 В това отношение трябва преди всичко да се напомни, че от точки 78—89 от настоящото решение следва, че сама по себе си отмяната на Sanctieregeling не е достатъчна, за да превърне в несъвместимо с член 1, параграфи 4 и 6 от Обща позиция 2001/931 оставането на жалбоподателя в спорния списък.

111 По-нататък, както бе отбелязано в точка 90 от настоящото решение, от обжалваното съдебно решение не следва, че са съществували косвени доказателства, които да показват, че след приемането на Sanctieregeling фактическото положение или преценката на това положение от националните органи, що се отнася до участието на жалбоподателя във финансирането на терористични дейности, се е променила.

112 Жалбоподателят не твърди също така, че Общият съд не е взел предвид такива косвени доказателства, нито пък че Съветът е разполагал с косвени доказателства, които биха могли да накарат последния да счете, че след приемането на Sanctieregeling жалбоподателят е спрял или преустановил своя принос във финансирането на терористичните дейности и то независимо от факта, че замразяването на неговите средства прави този принос по-труден или дори невъзможен.

113 При тези обстоятелства не може да се приеме, че Съветът не е изпълнил своето задължение да извърши преглед съгласно член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931.

B– *По второто и четвъртото основание*

1. Доводи на страните

114 С второто и четвъртото основание жалбоподателят твърди, че спорните актове засягат основното му право мирно да се ползва от собствеността си в нарушение на общите принципи на общностното право, по-специално на принципа на пропорционалност, на член 6 ЕС и член 1 от Първия допълнителен протокол към Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим 4 ноември 1950 г.

115 Жалбоподателят признава, че замразяването на средства засяга не самата същност на правото на собственост на засегнатите лица върху финансовите им активи, а само тяхното използване. Все пак в настоящия случай намесата, до която водят спорните актове, била непропорционална. Всъщност било възможно да се избере измежду няколко адекватни мерки за борба с финансирането на тероризма цел, сама по себе си легитимна, и избраната мярка да не е тази, която води до най-малко ограничения за заинтересованото лице.

116 В това отношение жалбоподателят упреква Съвета, че е замразил всичките му активи, макар да е можел също толкова ефикасно и с по-малко ограничения да му забрани да прехвърля средства на някои определени организации или пък да му забрани единствено да оказва финансово съдействие на проекти, реализирани в Палестина, или да му разреши да прехвърля средства на определени хуманитарни организации, или да въведе система за предварително разрешение от национален орган преди всяка финансова транзакция, или още да му наложи стриктно задължение да обосновава a posteriori употребата на прехвърлените средства. При това жалбоподателят предложил на Съвета тези алтернативни мерки в своето писмо от 25 май 2007 г.

117 Жалбоподателят допълва, че следва също така да се вземат предвид прекомерните неприятности, които му причиняват спорните актове, тъй като те засягат самата основа на съществуването му като лице, което предоставя средства на благотворителни организации. В резултат от замразяването на средствата му той вече не бил в състояние да извършва никоя от дейностите, за които е бил учреден, включително в полза на благотворителни проекти в Нидерландия.

118 По-нататък, неуточнената и потенциално неограничена продължителност на мерките в настоящото производство, които са в сила вече повече от четири години, ги правели още по-непропорционални. Било невъзможно да се предвиди докога Съветът ще счита за необходимо да прилага спрямо него тези мерки. Самият жалбоподател не можел да направи нищо, за да промени становището му.

119 Съветът, Кралство Нидерландия и Комисията считат, че спорните актове са съвместими с принципа на пропорционалност, така че правото на жалбоподателя на зачитане на имуществото му не е нарушено.

2. Съображения на Съда

120 Наложената със спорните актове мярка за замразяване на средства е обезпечителна мярка, която не предполага лишаване на засегнатите лица от тяхната собственост (вж. Решение по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 358). Въпреки това е безспорно, че тя ограничава упражняването на правото на собственост на жалбоподателя и че освен това посоченото ограничение трябва да се определи като значително с оглед на общия обхват на мярката за замразяване и предвид обстоятелството, че по отношение на него тя е наложена за пръв път с решение от 27 юни 2003 г.

121 Съгласно постоянната съдебна практика обаче правото на собственост не се ползва с абсолютна защита в законодателството на Съюза. Следователно върху упражняването на това право могат да се налагат ограничения, при условие че тези ограничения действително отговарят на преследваните от Съюза цели от общ интерес и че не представляват по отношение на преследваната цел непропорционална и нетърпима намеса, която би могла да накърни самата същност на гарантираните по този начин права (вж. Решение от 30 юли 1996 г. по дело Bosphorus, C-84/95, Recueil, стр. I-3953, точка 21, Решение по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 355 и Решение от 16 ноември 2011 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, C-548/09 P, Сборник, стр. I-11381, точки 89, 113 и 114).

122 По-нататък, от постоянната съдебна практика следва, че принципът на пропорционалност е част от общите принципи на правото на Съюза и изисква приложените с разпоредба на правото на Съюза мерки да бъдат в състояние да осъществят легитимните цели, преследвани от съответната правна уредба, и да не надхвърлят необходимото за тяхното постигане (вж. по-специално Решение от 12 май 2011 г. по дело Люксембург/Парламент и Съвет, C-176/09, Сборник, стр. I-3727, точка 61 и Решение от 13 март 2012 г. по дело Melli Bank/Съвет, C-380/09 P, точка 52 и цитираната съдебна практика).

123 С оглед на цел от общ интерес, която е така фундаментална за международната общност, като борбата с всички средства в съответствие с Устава на Организацията на обединените нации срещу заплахата, която терористичните действия представляват за международния мир и сигурност, замразяването на средствата, финансовите активи и другите икономически ресурси на лицата, идентифицирани в разпоредбите на Регламент № 2580/2001 и в Обща позиция 2001/931 като участници във финансирането на тероризма, не би могло само по себе

си да се счете за неподходящо (вж. в този смисъл Решение по дело Bosphorus, точка 26, Решение по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, точка 363 и Решение по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 115, посочени по-горе).

124 Самият жалбоподател признава легитимността на преследваната цел, а именно борбата с финансирането на тероризма с оглед опазване на мира и международната сигурност, и не твърди, че замразяването на средства не е годна за осъществяването на тази цел мярка. Той оспорва само необходимостта и пропорционалността на замразяването на средствата му, наложено със спорните актове.

125 Що се отнася до необходимостта, следва да се приеме, че изброените от жалбоподателя алтернативни и по-малко ограничителни мерки, каквито са система за предварително разрешение или задължение за обосноваване a posteriori на използването на прехвърлените средства, не позволяват преследваната цел, а именно борбата с финансирането на тероризма, да бъде постигната също толкова ефикасно, по-специално предвид възможността от заобикаляне на наложените ограничения.

126 Освен това частично замразяване само на средствата, свързани с финансирането на тероризма, не се предвижда нито от Обща позиция 2001/931, нито от Регламент № 2580/2001. Същото се отнася и до Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации, която в параграф 1, буква в) като цяло предвижда, че държавите замразяват средствата и другите финансови активи или икономически ресурси на лицата, които извършват или възнамеряват да извършат терористични действия. При тълкуването обаче на разпоредбите на Съюза, с които се прилага тази резолюция, следва да се има предвид текстът и целта на резолюцията (вж. в този смисъл по-специално Решение от 29 юни 2010 г. по дело E и F, C-550/09, Сборник, стр. I-6213, точка 72, Решение по дело Bank Melli Iran/Съвет, посочено по-горе, точка 104 и Решение по дело Melli Bank/Съвет, посочено по-горе, точка 55).

127 Що се отнася до твърдяната непропорционалност на това, че спорните актове оставят жалбоподателя в спорния списък, налага се да се напомни, че членове 5 и 6 от Регламент № 2580/2001 предвиждат възможността, от една страна, да се разреши използването на замразените средства за основни нужди или за да се платят определени задължения, и от друга страна, дават възможност да се разрешава конкретно размразяване на средства, други финансови активи или други икономически източници (вж. по аналогия Решение по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 364).

128 Освен това следва да се вземе предвид обстоятелството, че за разлика от засегнатото лице, по повод на което е постановено Решение по дело Bosphorus, посочено по-горе, жалбоподателят е допринесъл със своето поведение за положението, довело до неговото включване в спорния списък, както следва от Sanctieregeling и от обезпечителното съдебно решение.

129 Накрая, фактът, че спорните актове оставят жалбоподателя в спорния списък, не може да бъде квалифициран като непропорционален поради неговия твърдян неограничен характер. Всъщност оставянето в спорния списък е предмет на периодичен преглед, за да се гарантира, че лицата и образуванията, които вече не отговарят на критериите, за да фигурират в него, ще бъдат заличени от посочения списък (вж. по аналогия Решение по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 365).

130 От това следва, че предвид първостепенното значение на борбата с тероризма за опазване на мира и международната сигурност, ограниченията на правото на собственост на жалбоподателя, до които водят спорните актове, не са непропорционални по отношение на предвидените цели.

131 Следователно второто и четвъртото основание на жалбата са необосновани и трябва да бъдат отхвърлени.

Г– *По петото основание*

1. Доводи на страните

132 С петото основание жалбоподателят поддържа, че Решение 2007/445 не отговаря на изискването за мотивиране, предвидено от член 253 ЕО по редица причини.

133 Първо, Съветът не посочил причините, поради които е приел, че в дадения случай е взето решение от компетентен орган по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931.

134 Второ, Съветът посочил само защо според него жалбоподателят попада във формалния обхват на прилагане на Регламент № 2580/2001, без да указва причините, поради които при упражняване на правото си на самостоятелна преценка е приел, че спрямо жалбоподателя действително трябва да бъде наложена мярка за замразяване на средствата.

135 Трето, Съветът не посочил специфичните и конкретни причини, поради които след прегледа приел, че замразяването на средствата на жалбоподателя продължава да е обосновано. Съветът само посочил своето „убеждение“, че причините, обосновали първоначалното включване на жалбоподателя в спорния списък, остават валидни.

136 Четвърто, жалбоподателят упреква Съвета, че изобщо не се е опитал да отговори на подробното становище, което му е предоставил със своето писмо от 25 май 2007 г.

137 Съветът и Комисията считат, че Решение 2007/445 във връзка с изложението на мотивите и с Регламент № 2580/2001 е надлежно мотивирано.

2. Съображения на Съда

138 Съгласно трайната съдебна практика изискваните от член 253 ЕО мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която го издава, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол (вж. по-специално Решение от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 63, Решение по дело Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, посочено по-горе, точка 166 и Решение по дело E и F, посочено по-горе, точка 54).

139 Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други заинтересовани лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения (вж. по-специално Решение по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, посочено по-горе, точка 63, Решение по дело Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, посочено по-горе, точка 166 и Решение по дело Melli Bank/Съвет, посочено по-горе, точка 93).

140 Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на посочения член 253 ЕО, следва да се преценява с оглед не само на неговия текст, но и на неговия контекст, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. по-специално Решение по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, посочено по-горе, точка 63, Решение от 22 юни 2004 г. по дело Португалия/Комисия, C-42/01, Recueil, стр. I-6079, точка 66 и Решение по дело Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, посочено по-горе, точка 166).

141 Пред всичко от посочената съдебна практика следва, че член 253 ЕО не може да бъде тълкуван в смисъл, че изисква Съветът да отговаря подробно на повдигнатите от жалбоподателя съображения по време на консултациите преди приемането на въпросното решение (вж. по аналогия Решение от 10 май 1960 г. по дело Barbara Erzbergbau и др./Върховен орган, 3/58-18/58, 25/58 и 26/58, Recueil, стр. 367 и 411 и Решение от 17 ноември 1987 г. по дело British American Tobacco и Reynolds Industries/Комисия, 142/84 и 156/84, Recueil, стр. 4487, точки 72 и 73).

142 По-нататък съобщеното на жалбоподателя изложение на мотиви във връзка с Решение 2007/445 посочва отделните и специфични причини, поради които Съветът е приел в съответствие с член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 въз основа на информация, счетена от националния орган за надеждна, че жалбоподателят е участвал във финансирането на тероризма. Тези данни са били достатъчни, за да може жалбоподателят да разбере в какво е обвинен.

143 Този извод се отнася и до другите спорни актове, тъй като не се спори, че изложенията на мотивите, наведени от Съвета като обосновка на тези актове, са идентични на гореспоменатото изложение.

144 Що се отнася до втория довод на жалбоподателя, от параграф 1, буква в) от Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации и член 2, параграфи 1 и 3 от Регламент № 2580/2001 следва, че замразяването на средства на лица, участващи в терористични действия, представлява правило. Ето защо Съветът не може да бъде обвиняван, че не е посочил допълнителни причини, поради които е счел, че спрямо жалбоподателя действително трябва да се приеме мярка за замразяване на средства.

145 Що се отнася до третия довод на жалбоподателя, основан на липсата на посочване на причините, поради които Съветът е приел, че замразяването на средствата на жалбоподателя продължава да е обосновано, следва да се напомни, че както бе установено в точки 111 и 112 от настоящото решение, няма косвени доказателства, които да сочат, че след приемането на Sanctieregeling фактическото положение или преценката на това положение от националните органи са се променили, що се отнася до участието на жалбоподателя във финансирането на терористични дейности. Жалбоподателят не твърди и че Съветът е разполагал с косвени доказателства, поради които последният би могъл да счете, че след приемането на Sanctieregeling жалбоподателят е спрял или преустановил своя принос във финансирането на терористични дейности.

146 При тези обстоятелства не е необходимо да се излагат по-подробно причините, убедили Съвета, че мотивите, обосновали включването на жалбоподателя в спорния списък, остават валидни.

147 Поради това последното основание и следователно жалбата в нейната цялост трябва да се отхвърлят.

VII – По съдебните разноски

148 Съгласно член 122, първа алинея от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна или когато е основателна и окончателното решение по правния спор се взема от Съда, той се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 69, параграф 2 от същия правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Съгласно параграф 4, първа алинея на посочения член 69 държавите членки и институциите, встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

149 Тъй като исканията на Кралство Нидерландия са уважени, а жалбата на жалбоподателя в настоящото производство, както и жалбата му в първоинстанционното производство срещу спорните актове са отхвърлени, съгласно исканията на Кралство Нидерландия и на Съвета жалбоподателят следва да бъде осъден да понесе, освен направените от него разноски, и разноските на Кралство Нидерландия и на Съвета, направени по повод настоящите жалби, както и разноските, понесени от Съвета в първоинстанционното производство.

150 Комисията, като встъпила страна както пред Общия съд, така и пред Съда, и Кралство Нидерландия, като встъпила страна пред Общия съд, понасят направените от тях разноски в съответните две производства.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) **Отменя Решение на Общия съд на Европейския съюз от 9 септември 2010 г. по дело Al-Aqsa/Съвет (T-348/07).**

2) **Отхвърля жалбата на Stichting Al-Aqsa в първоинстанционното производство и настоящата жалба на същото лице.**

3) **Осъжда Stichting Al-Aqsa да заплати, освен понесените от него разноски, и разноските, направени от Кралство Нидерландия и от Съвета на Европейския съюз по повод настоящите жалби, както и разноските, направени от Съвета в първоинстанционното производство.**

4) **Европейската комисия, като встъпила страна както пред Общия съд на Европейския съюз, така и пред Съда на Европейския съюз, и Кралство Нидерландия, като встъпила страна пред Общия съд, понасят направените от тях разноски в съответните две производства.**

Подписи